

ဝိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

အိန္ဒိယပုံပြင်များ

မောင်ခေတ်ထွန်း

မြန်မာပြန်

mgyoe.com

အိန္ဒိယပုံပြင်များ

မောင်ခေတ်ထွန်း

မြန်မာပြန်

KHIT0008

1,000.00 KS

အိန္ဒိယပုံပြင်များ မောင်ခေတ်ထွန်း

အပြင်အဆင်အင်အကိုင်အစို၊ စာမျက်နှာ မျက်နှာ၊ ၁၂.၈၈၆၀၆ x ၁၈.၅၈၆၀၆

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ စာမေ့၊ ရန်ကင်း

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း

၂၀၁၅၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀

ရောင်းစွဲ ၁၀၀၀ ကျပ်

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

အိန္ဒိယပုံပြင်များ
မောင်ခေတ်ထွန်း
မြန်မာပြန်

ခုတိယကြိမ်၊ ၂၀၁၅

Handwritten text, possibly a signature or name, located in the center of the page.

မာတိကာ

၁။ နားလေး ဘိုလာရမ်	၁
၂။ အိမ်နီးချင်းနှစ်ဦး	၅
၃။ အဘွားအို၏ ငွေအိတ်	၉
၄။ မိုက်မဲသူနှင့် သရက်သီးဆားရည်စိမ်	၂၀
၅။ မိုက်မဲလှသောဘုရင်	၂၅
၆။ တောဝမ်းဘဲ	၃၀
၇။ စိတ်ကူးနှင့် ရူးသူဆာမိ	၅၀
၈။ သစ္စာမရှိသော အစေအပါးနှစ်ဦး	၅၅
၉။ ကပ်စေးနဲ့ သူဌေးကြီး	၆၀
၁၀။ မကောင်းကြံလျှင် မကောင်းခံ	၆၄
၁၁။ ဖြတ်ထိုးဉာဏ်ကောင်းသူ	၆၈
၁၂။ အသုံးအစွဲကြီးသောမိန်းမ	၇၂

၁၃။	အလုပ်၏တန်ဖိုး	၇၉
၁၄။	ထောပတ်ကုန်သည်နှင့် ရွှေဒင်္ဂါးတစ်ပြား	၈၄
၁၅။	အသိဉာဏ်အလွန်နည်းသူ	၉၃
၁၆။	စီကာဘရန်းနှင့် ပိန္နဲသီး	၉၉
၁၇။	ဂိုပါလာနှင့်ဆိတ်ကျောင်းသား	၁၀၈
၁၈။	လောဘကြီးသော တံငါသည်	၁၁၆
၁၉။	အပျင်းထူသော ဥယျာဉ်မှူး	၁၂၁
၂၀။	ပညာရှိတရားသူကြီး	၁၂၈
၂၁။	ဗေဒင်ဆရာနှင့် သူခိုး	၁၃၃
၂၂။	ဉာဏ်ရှိသူဆင်နဲ့ ဉာဏ်ပါးသူလူ	၁၃၆

နားလေး ဘိုလာရမ်

တစ်နေ့တွင် ဘိုလာရမ်ဟာ အလွန်ချောမောလှပတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ယူလိုက်လေတယ်။ အလွန် ထူးဆန်း လှစွာ ဘိုလာရမ်ခမျာ နားမကြားရတော့ဘဲ အကြားအာရုံ ပျက်စီး သွားခဲ့ရရှာလေတယ်။ အစပထမတုန်းကတော့ နားနည်းနည်း လေးကြားရသေးပေမယ့် နောက်ပိုင်းမှာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နားဟာ လုံးဝမကြားရတော့ဘူးတဲ့။ ဘိုလာရမ်ဟာ လူတွေပြောသမျှစကား ကို ဘာမျှမကြားရလို့ သူတို့ဘာတွေပြောနေတယ်ဆိုတာ မသိနိုင် တော့ဘူးဖြစ်သွားတယ်။ ဒီလိုနဲ့ အချိန်တွေ ကြာလာတာနဲ့အမျှ သူဟာ လူတွေနဲ့ ဆက်ဆံပြောဆိုမှု ပြတ်သွားလေတယ်။

တစ်နေ့မှာ လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့ဆီရောက်လာပြီး သူ့ယောက္ခမကြီး နေထိုင်မကောင်းကြောင်း လာသတင်းပို့တယ်။ ဘိုလာရိမ်က နားမကြားတာမို့ အဲဒီသူက စာနဲ့ရေးပြရတယ်။ အဲဒီသတင်းသိရတော့ သူဟာ ယောက္ခမကြီးဆီသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ သူမသွားခဲ့ရင် လူတွေက သူ့ကို မာနကြီးတယ်လို့ ထင်သွားမှာ သူကစိုးရိမ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက နားမကြားတာမို့ ယောက္ခမကြီးနဲ့ ဘယ်လိုစကားပြောရပါ့ဆိုပြီး စဉ်းစားရကျပ်သွားတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ သူဟာ သူပြောလိုက်ရင် ယောက္ခမကြီးက ပြန်ဖြေမယ့်စကားတွေကို စာရွက်ပေါ်မှာ ရေးချလိုက်တယ်။

သူက တွေးထင်ထားတာက သူက ယောက္ခမကြီးကို “အဖေ နေကောင်းရဲ့လား” လို့မေးရင် ယောက္ခမကြီးက “ငါ . . . နေကောင်းသွားပါပြီ” လို့ ပြန်ဖြေမယ်။ အဲဒီနောက် သူက ယောက္ခမကြီးကို “အဖေ ဘာဆေးတွေစားလို့လဲ” လို့မေးလိုက်ရင် ယောက္ခမကြီးက သူစားတဲ့ဆေးအမည်ကို ပြောမယ်။ အဲဒီအခါ သူက “သိပ်ကောင်းတယ်။ ဒီဆေးဟာ အဖေ့အတွက်အကောင်းဆုံးပါပဲ” လို့ ပြန်ဖြေလိုက်မယ်။ အဲဒီနောက်သူက “အဖေ့ကိုကြည့်ရှုပေးတာ ဘယ်ဆရာဝန်လဲ” လို့ မေးရင်တော့ ယောက္ခမကြီးက ဆရာဝန်နာမည်ကိုပြောတဲ့အခါ သူက “ဒီဆရာဝန်ဆိုရင် အဖေ့အတွက် အကောင်းဆုံးပါပဲ” လို့ ပြောလိုက်မယ်လို့ဆိုကာ သူရေးခဲ့တဲ့မေးခွန်းတွေကို ကြည့်ပြီး ရွတ်ဆိုကာ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေသတဲ့။

ဒီလိုနဲ့ သူဟာ ခရီးထွက်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်တာနဲ့ သူ့ယောက္ခမကြီးဆီ လာခဲ့လေတယ်။ သူဟာ ယောက္ခမကြီးဆီ ရောက်တာနဲ့ ကြိုတင်ရေးမှတ်ကျက်မှတ်ထားတဲ့အတိုင်း “ပထမဆုံးမေးခွန်းဖြစ်

အိန္ဒိယပုံပြင်များ

တဲ့ “အဖေ . . . နေကောင်းရဲ့လား” လို့ မေးလိုက်တယ်။ သူ့မျှော်လင့်ထားတဲ့အဖြေဖြစ်တဲ့ “ငါနေကောင်းသွားပြီ” လို့ ဖြေတဲ့အဖြေမဟုတ်ဘဲ သူ့ယောက္ခမကြီးက “ငါ သိပ်နေမကောင်းဘူး” လို့ ပြောလိုက်တာကို သူက “ဒီလိုကြားရတာ ကျွန်တော် သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ” လို့ ပြန်ပြောလိုက်လေတယ်။

သူ့ ယောက္ခမကြီးက သူ့စကားကြားရတော့ အတော်တုန်လှုပ်သွားတယ်။

သူက ဒုတိယမေးခွန်းဖြစ်တဲ့ “အဖေ ဘာဆေးတွေစားလို့လဲ” လို့ မေးလိုက်ပြန်တယ်။ ယောက္ခမကြီးက ဒေါပွပွနဲ့ သူ့မျှော်လင့်ထားတဲ့စကားမဟုတ်တဲ့ “အဆိပ်ကွ” လို့ ပြန်ပြောလိုက်တာကို ဘိုလာရမ်က ဆေးအမည်ပြောတာပဲထင်မှတ်ပြီး “သိပ်ကောင်းတယ်။ ဒီဆေးဟာ အဖေ့အတွက် အကောင်းဆုံးပါပဲ” လို့ ပြန်ပြောလိုက်လေတယ်။

အဲဒီစကားကြားရတော့ ယောက္ခမကြီးဟာ ဒေါသ ပိုကြီးလာတယ်။ အသားတွေတဆတ်ဆတ်တုန်လာတယ်။ ဘိုလာရမ်လည်း တတိယမေးခွန်းကို မေးလိုက်ပြန်တယ်။

“အဖေ့ကို ကြည့်ရှုပေးတာ ဘယ်ဆရာဝန်လဲ” ယောက္ခမကြီးလည်း ဘိုလာရမ်အပေါ် တော်တော်အချဉ်ပေါက်နေတဲ့အတွက် အရွဲ့တိုက်ပြီး “သေမင်းဟေ့ . . . သေမင်း” လို့ ပြောလိုက်လေတယ်။ ဘိုလာရမ်က သူ့ကို ဆရာဝန်အမည်ပြောလိုက်တယ်လို့ ထင်မှတ်ပြီး “သူ့ကိုသာ အဖေ့ခန္ဓာကိုယ်ပုံအပ်လိုက်ပါ။ ရောဂါအားလုံး ပြီးဆုံးသွားမှာပါ” လို့ ပြောလိုက်လေတယ်။

ဒီအခါမှာတော့ ယောက္ခမကြီးဟာ သည်းခံနိုင်မှုအဆုံးစွန်

၄

မောင်ခေတ်ထွန်း

ရောက်ပြီး ဒေါသအိုးပေါက်ကွဲသွားကာ ဘိုလာရမ်ရဲ့ကုပ်ကို ကိုင်
ဆွဲပြီး အိမ်အောက်သို့ ကန်ချနှင့်ထုတ်လိုက်လေတော့တယ်။ ။

[Angel ၏ Moral Stories, Book-3 စာအုပ်မှ Deaf Bhola Ram]

အိမ်နီးချင်းနှစ်ဦး

တစ်ခါက ကီရာလာမြို့ရှိ ကျေးရွာကလေးတစ်ရွာမှာ ရာမူနှင့် ဂိုဗင်ဆိုတဲ့ အိမ်နီးချင်းနှစ်ဦး ရှိလေတယ်။ ရာမူဟာ အလွန်ဆင်းရဲ တဲ့အတွက် သူ့ဇနီးနဲ့ကလေးတွေဟာ အစာရေစာ ဝလင်အောင် မစားရဘူးဖြစ်နေတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ငတ်ပြတ်တဲ့နေ့တွေတောင် ရှိသတဲ့။ ဂိုဗင်ကတော့ ချမ်းသာသူဖြစ်လို့ သူ့ဇနီးနဲ့ ကလေးတွေ ဟာ အစားအစာကောင်းကောင်းစားရပြီး ဝဖီးလို့နေကြတယ်။

ရာမူက ဂိုဗင်ဆီမှာ အစားအစာ စားဖို့ အကူအညီတောင်း ပေမယ့် ဂိုဗင်က ဘယ်တုန်းကမျှ အကူအညီမပေးဘူးတဲ့။ ရာမူက ငွေနည်းနည်းချေးဖို့ ပြောတဲ့အခါတိုင်း အစဉ်အမြဲငြင်းလေ့ရှိတယ်။

ရာမူက ရှိဘုရားကျောင်းသို့သွားပြီး ဘုရားသခင်ထံ သူ့ ဒုက္ခကို ကယ်ဖို့ အမြဲပဲဆိုတောင်းတယ်။ နောက်ဆုံး ရာမူလည်း သိပ်စိတ်ညစ်တာနဲ့ သူ့ကိုယ်သူ မြစ်ထဲခုန်ချကာ အဆုံးစီရင်ဖို့

ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး မြစ်ဆီသို့လာခဲ့တယ်။ မြစ်ဆီသို့ရောက်တဲ့အခါ သူ့ရှေ့မှာ ရှိဝဘုရားသခင်ပေါ်လာပြီး . . .

“အသင် . . . ဒီအုန်းသီးသုံးလုံးကိုယူပြီး တစ်လုံးစီခွဲကာ လိုချင်တာ ဆန္ဒပြုလိုက်ပါ။ သင်ဆန္ဒပြုတဲ့အတိုင်း မုချမသွေ ရရှိလာပါလိမ့်မယ်”လို့ ပြောဆိုလေတယ်။

ရာမူးလည်း ဘုရားသခင်ရဲ့ခြေတော်ရင်းကို ဦးတိုက်ကာ ကျေးဇူးအထူးပဲတင်ပါကြောင်း ပြောကြားပြီး အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့လေတယ်။

အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အခါ ရာမူးဟာ ပထမဆုံး အုန်းသီးတစ်လုံးကိုခွဲကာ အိမ်ကောင်းကောင်းတစ်လုံးလိုချင်ပါတယ်လို့ ဆန္ဒပြု

အိန္ဒိယပုံပြင်များ

လိုက်တယ်။ အဲဒီအခါ သူ့ရှေ့မှာ အလွန်လှပတဲ့ အိမ်တစ်လုံး ချက်ချင်းရောက်ရှိလာတယ်။ အဲဒီနောက် သူဟာ ဒုတိယမြောက် အုန်းသီးကိုခွဲကာ သီးနှံတွေပြည့်ဖြိုးနေတဲ့ ယာမြေလိုချင်ပါတယ် လို့ ဆန္ဒပြုလိုက်ပြန်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ သီးနှံတွေ အလှပယ်ပြည့် နေတဲ့ ယာကွင်းပြင်ကြီးဟာ သူ့ရှေ့မှာ ဘွားခနဲပေါ်လာတယ်။

အဲဒီနောက် ရာမူးဟာ နောက်ဆုံးကျန်တဲ့ တတိယမြောက် အုန်းသီးကို ခွဲလိုက်ပြီး သူ့နှုတ်မှငွေအမြောက်အမြားလိုချင်ပါ တယ်လို့ ဆန္ဒပြုလိုက်ပြန်တယ်။ အဲဒီအခါ သူ့ရှေ့မှာ ငွေတွေအပုံ လိုက်ကြီးဖြစ်ပေါ်လာတာ တွေ့ရတယ်။

အဲဒီလိုရာမူးချမ်းသာလာတာကို တွေ့တော့ အလွန်ကြင်နာမှု ကင်းတဲ့၊ စိတ်ကောင်းမရှိတဲ့ ဂိုဗင်က ရာမူးဆီလာပြီး ဘယ်လို ချမ်းသာလာသလဲလို့ မေးတယ်။ စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ ရာမူးကလည်း မခြင်းမချန် အဖြစ်မှန်ကို ပြောပြလိုက်တယ်။

ဒါနဲ့ ဂိုဗင်လည်း ဘုရားကျောင်းသို့သွားကာ ရှိဝဘုရားသခင်ထံ ဆုတောင်းကာ မြစ်ဆိပ်သို့သွားပြီး ရေထဲခုန်ချဟန်ပြုတယ်။ အဲဒီ အခါ သူ့ရှေ့မှာ ရှိဝဘုရားသခင် ပေါ်လာပြီး အုန်းသီးသုံးလုံး ပေးကာ လိုရာဆန္ဒပြုဖို့ပြောတယ်။

ဂိုဗင်လည်း အိမ်သို့အမြန်ပြန်လာပြီး ပထမဆုံးအုန်းသီးကို ခွဲလိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူ့ခြံထဲသို့ သူတောင်းစားတစ်ဦး ဝင်လာပြီး အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ ပိုက်ဆံတောင်းတယ်။ ဂိုဗင်က အလွန်ပဲစိတ်ဆိုးသွားပြီး သူတောင်းစားအား -

“ဒီမှာ မင်းရဲ့ခေါင်း” လို့အော်ငေါက်ပြောဆိုလိုက်တယ်။ အဲဒီ အချိန်က ကိလာရာမြို့ကလေးမှာ တစ်ဦးဦးကိုစိတ်ဆိုးတဲ့အခါ

အဲဒီလိုရုန့်ရင်းတဲ့စကားပြောဆိုလေ့ရှိသတဲ့။

အဲဒီလို ဂိုဗင်ပြောကြားကြားချင်းမှာပဲ သူ့ကိုယ်ဟာ ပြောင်းလဲ သွားသလိုခံစားရပြီး သူ့ခေါင်းအစား သူ့တောင်းစားရဲ့ခေါင်း ရောက်ရှိနေပြီး ခေါင်းသေးကလေးတွေက သူ့ရဲ့လက်ချောင်းနဲ့ ခြေချောင်းတွေရဲ့ထိပ်တွေဆီမှာ ရောက်ရှိနေတာကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့ရတယ်။

ဂိုဗင်လည်း ဒုတိယမြောက် အုန်းသီးကို အမြန်ဆုံးခွဲလိုက်ပြီး “ဦးခေါင်းတွေအားလုံး ကွယ်ပျောက်ရပါလို့၏” လို့ ဆုတောင်းဆန္ဒ ပြုလိုက်တယ်။ အဲဒီအခါ သူ့ရဲ့လည်ပင်း၊ လက်ချောင်းနဲ့ ခြေချောင်း တွေမှာရှိနေကြတဲ့ ဦးခေါင်းတွေအားလုံး ပျောက်ကွယ်သွားလေ တယ်။ အဲဒီအခါ သူ့မှာ ဦးခေါင်းမရှိတော့ဘူး ဖြစ်သွားတယ်။ သူဟာ လက်နဲ့စမ်းကာ ကျန်နေတဲ့ တတိယမြောက်အုန်းသီးကို ရှာတယ်။ နောက်ဆုံး တတိယမြောက်အုန်းသီးကို တွေ့လို့ အမြန် ခွဲလိုက်ကာ . . .

“ကျွန်တော်မျိုးဦးခေါင်းကို ပြန်တပ်ပေးပါ” လို့ဆုတောင်းဆန္ဒ ပြုလိုက်တယ်။ အဲဒီအခါ ချက်ချင်းပဲ သူ့မူလဦးခေါင်းဟာ သူ့ လည်ပင်းထိပ်ပေါ် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာလေတယ်။

ဂိုဗင်က သူ့တောင်းစားဟာ ရှိဝဘုရားသခင်မှန်း မသိခဲ့ဘူး။ ရှိဝဘုရားသခင်က သူ့တောင်းစားဟန်ဆောင်ပြီး ဂိုဗင်ရဲ့စိတ်ကို စမ်းနေတာဖြစ်တယ်။ ဂိုဗင်လည်း သူ့အမှားကို နောင်တရရှိသွား ပြီး နောက်နောင်မှာ သူ့အိမ်နီးချင်း ရာမူးနဲ့တကွ လူအားလုံးအပေါ် မလိုမုန်းထား၊ အကြင်နာသနားမဲ့မှု မရှိတော့ဘဲ စိတ်ကောင်းမွေး မြူကာ နေထိုင်သွားတော့တယ်။ ။

အဘွားအို၏ ငွေအိတ်

တစ်ခါက မြို့တစ်မြို့တွင် မုဆိုးမအမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ရှိလေသည်။ အဘွားအိုသည် ခင်ပွန်းဆုံးပါးသွားပြီးကတည်းက ခိုကိုးရာမဲ့ဖြစ်နေရှာသည်။ တစ်နေ့တွင် အမျိုးသမီးကြီးသည် ကာချီမြို့သို့ ဘုရားဖူးသွားလို၍ သူစုဆောင်းထားသော ငွေအိတ်ကို ယူကာ လမ်းခရီးတွင်သုံးစွဲရန် ငွေအနည်းအကျဉ်းကို ထုတ်ယူသည်။ ပြီးသော် ငွေများကို အမှတ်အသားပြုကာ အဝတ်အိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အမျိုးသမီးကြီးသည် သူနှင့် ဘုရားကျောင်းအတူတူသွားလာသည့် တစ်ရပ်တည်းသားမိတ်ဆွေ ယောက်ျားတစ်ဦးထံ သွားကာ . . .

“ကျွန်မ ဘုရားသွားဖူးဖို့ ကာချီမြို့ကို သွားမလို့ပါ။ ဒီငွေအိတ်နဲ့ဆိုရင် လမ်းခရီးမှာ ဓားပြတိုက်မှာ စိုးရိမ်ရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မငွေအိတ်ကို ရှင့်ဆီမှာအပ်ထားပါရစေ”ဟု ပြောဆိုလေသည်။

ထိုအခါ သူ့မိတ်ဆွေက . . .

“အို . . . မိတ်ဆွေရယ် ကျွန်ုပ်ဆီ ငွေတွေကို ဘာလို့ယူလာရတာလဲ။ ကျွန်ုပ်ကို ဒုက္ခပေးမလို့လား။”

ဟု ပြောဆိုလေသည်။

အမျိုးသမီးကြီးက . . .

“ဒီကိစ္စအတွက် ဘာမှ ဒုက္ခရောက်စရာမရှိပါဘူး။ သုံးနှစ်လောက်ပဲကြာမှာပါ။ ပြန်လာရင် ပြန်ယူပါ့မယ်။ ကျွန်မ အဲဒီအချိန်အတွင်းမှာ ပြန်မလာရင် ဒီငွေတွေကို ဆင်းရဲသားတွေကိုသာ ဝေငှပေးကမ်းလိုက်ပါ။ ဒီအတွက် ဘာမှ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာမလိုပါဘူး။ ရှင်းရှင်းကလေးပါ။”

ဟုပြောဆိုလေသည်။

ထိုသူသည် အလွန်လေးစားထိုက်သည့် စိတ်ကောင်း၊ နှလုံးကောင်းရှိသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် မိတ်ဆွေအမျိုးသမီးကြီး၏ ငွေအိတ်ကို ထိန်းသိမ်းထားပေးရန် သဘောတူလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် အဘွားအိုအား . . .

“ကျွန်ုပ် မိတ်ဆွေရဲ့ ငွေအိတ်ကို ဘယ်တုန်းမှ ထိကိုင်လိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး။ မိတ်ဆွေရဲ့ ငွေအိတ်ကို မိတ်ဆွေဘာသာ ဟောဒီအခန်းထောင့်မြေကြီးထဲမှာ မြှုပ်ထားပါ။ မိတ်ဆွေပြန်လာတဲ့အခါ မိတ်ဆွေဘာသာ မိတ်ဆွေ တူးယူနိုင်ပါတယ်။”

ဟုဆိုသည်။

ထိုသို့ဖြင့် အမျိုးသမီးကြီးသည် ငွေအိတ်ကြီးကို အခန်းထောင့်နားတွင် မြှုပ်ထားလိုက်ပြီး ငွေအိတ်မြှုပ်ထားသည့် နေရာကို

သေချာစွာ မှတ်သားထားလိုက်လေသည်။

“ကဲ စိတ်ချလက်ချသာ သွားပေတော့။ ဘုရားသခင်က သင့်ကို စောင့်မကြည့်ရှုပါလိမ့်မယ်။ ဘုရားကျောင်းကသာ ကျွန်ုပ်အတွက် တစ်ခုခုယူလာဖို့ မမေ့ပါနဲ့။”

ဟု မိတ်ဆွေယောက်ျားက ပြောဆိုလေသည်။

ထိုသို့ဖြင့်တစ်နှစ်ခွဲခန့်ကြာမြင့်သော် မိတ်ဆွေယောက်ျားကြီးက အမျိုးသမီးကြီးပြန်လာနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ယူဆကာ ငွေအိတ်ကို မြေကြီးထဲမှ တူးဖော်ယူလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် အိတ်ကိုဖွင့်၍ ရွှေဒင်္ဂါးများကိုထုတ်ယူလိုက်ပြီး ရွှေဒင်္ဂါးများနေရာတွင် ကြေးနီပြားများဖြင့် အစားထိုးလဲလှယ်ထားလိုက်ကာ အိတ်ကို နဂိုမူလအတိုင်း ပြန်လည်ချုပ်ထားလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် အိတ်ကို အခန်းထောင့်တွင်ပင် ပြန်လည်မြှုပ်ထားလိုက်လေသည်။

နှစ်နှစ်ခွဲခန့်အကြာတွင် အမျိုးသမီးကြီးသည် ဘုရားဖူးရာမှ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာလေသည်။ သူသည် သူ့မိတ်ဆွေအတွက် ဘုရားကျောင်းမှယူလာသည့် လက်ဆောင်ပစ္စည်းများကိုပေးရန် သူ့မိတ်ဆွေအိမ်သို့ လာခဲ့လေသည်။

မိတ်ဆွေအိမ်သို့ရောက်သော် အမျိုးသမီးကြီးသည် သူ့မိတ်ဆွေအား . . .

“ကျွန်မ ရှင်မှာတဲ့ ပစ္စည်းကိုမမေ့ပါဘူး၊ ယူလာပါတယ်” ဟုဆိုကာ လက်ဆောင်ပစ္စည်းများကိုပေးလေသည်။

မိတ်ဆွေယောက်ျားက . . .

“နေထိုင်ကောင်းရဲ့လား၊ အသင် ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ ပြန်လည်

ရောက်ရှိလာလိမ့်မယ်လို့ သိပါတယ်။ ကာချီဘုရားကျောင်းက ကျွန်ုပ်မှာတဲ့ ပစ္စည်းတွေပါလာလို့ သင့်ကို ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်”

ဟုပြောဆိုသည်။

“ရှင့်ရဲ့ မေတ္တာပို့သမှုကြောင့်လည်း ကျွန်မအခုလို ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ ပြန်ရောက်လာတာပါ။ ရှင့်ကို ကျွန်မကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မ ငွေအိတ်ကလေးကို ပြန်ယူပါရစေ”

ဟု ပြောဆိုသည်။

ထိုအခါ မိတ်ဆွေယောက်ျားက . . .

“ကျွန်ုပ် သင့်ငွေကို လက်နဲ့တောင်မထိဘူးဆိုတာ သင်သိသားပဲ။ သင့်ငွေကို သင်ကိုယ်တိုင် မြှုပ်ထားခဲ့တာပဲ။ အခု သင်ကိုယ်တိုင် ဖော်ယူတာ အကောင်းဆုံးပဲပေါ့”

ဟု ပြောဆိုလေသည်။

ထိုသို့ဖြင့် အမျိုးသမီးကြီးသည် အခန်းထောင့်နားသို့ သွားကာ သူမှတ်သားထားသည့် နေရာတွင် ငွေအိတ်ကိုတူးဖော်ယူလိုက်လေသည်။ သူသည် သူ့ငွေအိတ်ကိုပြန်ရ၍ များစွာဝမ်းသာနှစ်သက်သွားသည်။ ထို့နောက်အိမ်သို့ ပြန်ယူလာပြီး ငွေအိတ်ကို ဖွင့်ကြည့်သည်။ ငွေအိတ်ထဲတွင် ရွှေဒင်္ဂါးများ လုံးဝမရှိတော့ပေ။ ရွှေဒင်္ဂါးများနေရာတွင် ကြေးနီပြားများကိုသာ တွေ့ရှိရလေသည်။ အမျိုးသမီးကြီးသည် များစွာစိတ်ဆင်းရဲသွားသည်။ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားသည်။ ထို့နောက် သူသည် သူ့မိတ်ဆွေထံသို့ ချက်ချင်းပြန်လာကာ သူ့မိတ်ဆွေအား . . .

“ဘယ်လိုတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ။ ကျွန်မ အိတ်ထဲမှာ ထည့်ထား

တုန်းက ရွှေဒင်္ဂါးတွေပါ။ အခု ရွှေဒင်္ဂါးတွေ မရှိတော့ဘဲ အိတ်ထဲမှာ ကြေးနီပြားတွေရောက်နေတယ်”

ဟုအမျိုးသမီးကြီးက ဝမ်းနည်းစွာပြောဆိုလေသည်။

ထိုအခါ ယောက်ျားက . . .

“ဒါတော့ မသိဘူးလေ၊ သင့်ငွေအိတ်ကို ကျွန်ုပ်လက်နဲ့တောင် မထိတာ အိတ်ထဲမှာ ဘာပါသလဲဆိုတာ ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ သင်ခရီးမထွက်မီထားခဲ့တဲ့အတိုင်း ရှိမှာပေါ့”

ဟုပြောဆိုလေသည်။

အမျိုးသမီးကြီးလည်း များစွာဝမ်းနည်းသွားကာ

“ဒီရွှေဒင်္ဂါးတွေဟာ ကျွန်မအတွက် ရှိစုမဲ့စု အိုစာမင်းစာကလေးပါ။ ဒါတွေမရှိတော့ဘူးဆိုရင်တော့ ကျွန်မ ဒုက္ခရောက်ပြီ။ တခြားအစေအပါးတွေများသိသွားလို့ တူးဖော်ယူသွားသလား မသိဘူး”

ဟု ဆိုသည်။

“ဘယ်အစေအပါးကမှ ဒီငွေအိတ်အကြောင်းကို မသိပါဘူး။ မြှုပ်ထားတဲ့နေရာကိုလည်း မသိပါဘူး”

ဟုပြန်ပြောသည်။

အမျိုးသမီးကြီးသည် သူ့ငွေအိတ်လမ်းစဆုံးသွားပြီဆိုသည်ကို သိရှိသွားကာ ဒူးပေါ်သို့ ထိုင်ရက်သားကျသွားသည်။

ထို့နောက် သူ့မိတ်ဆွေအား . . .

“ကျွန်မ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်ရှင်။ ရှင် ကျွန်မအိတ်ကို သိမ်းထားပေးတဲ့အတွက် ရွှေဒင်္ဂါးတစ်ဝက်ကို ယူနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မကို တစ်ဝက်သာပြန်ပေးပါ။ အားလုံးတော့ မယူပါနဲ့ရှင်၊ ကျွန်မ

၁၄ တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်မမှာ ရှိစုမဲ့စု ဒါလေးပဲရှိတာပါ”

ဟု ပြောဆိုတောင်းပန်လေသည်။

ထိုအခါ မိတ်ဆွေယောက်ျားက . . .

“ကျွန်ုပ်ဟာ ဘာသာရေးသမားတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်၊ သင့်ငွေကို ကျွန်ုပ်မယူဘူး။ သင်ဒီကထွက်သွားရင် အကောင်းဆုံးထင်တယ်”

ဟု မောက်မောက်မာမာပြောဆိုသည်။

အမျိုးသမီးကြီးသည် ငိုကြွေးကာ ဘုရားသခင်အား သူ့ပစ္စည်းမတရားယူသူကို အပြစ်ပေးပါရန် တိုင်တန်းပြောဆိုလေသည်။ ယောက်ျားကြီးသည် သူ့အစေအပါးများကို ခေါ်ကာ အမျိုးသမီးကြီးအား သူ့အိမ်မှ နှင်ထုတ်ခိုင်းလိုက်လေသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်သော် အမျိုးသမီးကြီးအား သူ့မိတ်ဆွေများက ဘုရင့်မင်းတိုင်ပင် အမတ်ကြီး ဘာဘောထံသို့ သွားရောက်တွေ့ဆုံရန် အကြံပေးကြသည်။ အမတ်ကြီးဘာဘောသည် ပညာအမြော်အမြင်ကြီးမားသူဖြစ်သည်။ ပြဿနာအရပ်ရပ်ကို ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းရာတွင် လိမ္မာပါးနပ်သည်။ မည်သူ၏ကိစ္စမဆို ကူညီဖြေရှင်းပေးလေ့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ပညာဂုဏ်သတင်းသည် နိုင်ငံအနှံ့ကျော်ကြားသည်။

ထိုသို့ဖြင့် အမျိုးသမီးကြီးသည် အမတ်ကြီးဘာဘောနှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံသည်။ အမတ်ကြီးဘာဘောအား သူ့ဖြစ်ရပ်ကိုပြောပြသည်။ ပညာရှိဘာဘောသည် အမျိုးသမီးကြီး၏မိတ်ဆွေအား နန်းတော်သို့ လာရောက်ရန်ဆင့်ခေါ်လိုက်သည်။ မကြာမီ မိတ်ဆွေယောက်ျားသည် ဘာဘောထံ ရောက်ရှိလာသည်။ ဘာဘောက

သူ့အား အကြောင်းစုံကိုရှင်းပြရန် ပြောကြားသည်။ ထိုသူက ဘာဘောအား . . .

“ဆရာကြီးခင်ဗျား လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်ခန့်က ဒီအမျိုးသမီးဟာ ကျွန်တော်မျိုးထံကို ငွေအိတ်နဲ့အတူ ရောက်ရှိလာပါတယ်။ သူက ကာချီဘုရားကျောင်းကို ဘုရားဖူးထွက်စရာရှိလို့ ငွေအိတ်ကို ကျွန်တော်မျိုးထံမှာ အပ်ချင်ပါတယ်လို့ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော် မျိုးတို့ ဘာသာရေးက ငွေကိုင်တာကို သိပ်သဘောကျတာ မဟုတ် မှန်း အရှင်လည်းသိမှာပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်မျိုးထံမှာ ငွေအပ် နှံတာကို ငြင်းဆိုခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက ငွေကို ကျွန်တော်မျိုး ထံမှာ အပ်ခဲ့ပါရစေလို့ အတန်တန်တောင်းပန်တာနဲ့ ကျွန်တော် မျိုးလည်း သူ့ကို ကျွန်တော်မျိုးရဲ့အိမ်ထဲမှာ ငွေအိတ်ကို ကိုယ်တိုင်

မြှုပ်ခွင့်ပြုလိုက်ပါတယ်။ အဲဒါ မှန်၊ မမှန် သူ့ကိုမေးကြည့်ပါ”ဟု ဆိုသည်။

ဘာဘောသည် အမျိုးသမီးကြီးအား “သူပြောတာမှန်ရဲ့လား” ဟု မေးလိုက်သည်။ အမျိုးသမီးကြီးက “သူပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်မျိုးမ မြှုပ်နှံထားတုန်းက ရွှေဒင်္ဂါးတွေဖြစ်တယ်။ တူးဖော်ကြည့်တဲ့အခါ ရွှေဒင်္ဂါးတွေအစား ကြေးနီပြားတွေသာ ဖြစ်နေတာတွေကို တွေ့ရပါတယ်”ဟု ပြန်လည်ရှင်းလင်းပြောပြ သည်။

“ဘယ့်နှယ် ရွှေကနေ ကြေးနီဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာတုန်း”ဟု ဘာဘောက မိတ်ဆွေယောက်ျားအား မေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ မိတ်ဆွေယောက်ျားက

“အရှင့် အိတ်ဟာ ပိတ်အိတ်ဖြစ်ပြီး ချုပ်လုပ်ထားတာမို့ ဖွင့် လို့မရပါဘူး။ ဒီအမျိုးသမီးဟာ အိတ်ထဲမှာ သူ့ဘာထည့်ထားမှန်း မေ့နေတာဖြစ်ရမယ်။ အသက်အရွယ်ကြီးမားလာတဲ့အခါ မှတ် ဉာဏ်ဟာ မကောင်းတော့ပါဘူး”ဟု ဆိုသည်။

ဘာဘောသည် ထိုသူ ရှင်းပြချက်ကို ယုံမှားသံသယဖြစ်မိလေ သည်။ ထို့နောက် ထိုသူအား ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီး အမျိုးသမီးကြီး အား စိတ်မပူရန် ပြောကြားလိုက်သည်။

ထိုညတွင် ဘာဘောသည် အိပ်ရာပေါ်ရှိ အိပ်ရာခင်းကို ကတ် ကြေးဖြင့် အနည်းငယ်ခွဲလိုက်သည်။ မနက်လင်းသော် ဘာဘော ၏ အစေအပါးသည် အိပ်ရာသိမ်းရန် အိပ်ရာခင်းကိုဆွဲယူလိုက် ရာ အပြဲရာကိုမြင်တွေ့သွားလေသည်။ အိပ်ရာခင်းပြန်နေသည်ကို သူ့ဆရာ ဘာဘောမြင်တွေ့သွားပါက ဒေါသဖြစ်မည်ကို စိုးရိမ်မိ

သည်။ ထို့ကြောင့် လက်ရာသေသပ်ကောင်းမွန်သော အပ်ချုပ် သမား 'ရာဖစ်'ထံသို့ အိပ်ရာခင်းကိုယူသွားကာ အပြဲကိုချုပ်ခိုင်း လေသည်။ ရာဖစ်သည် အဟောင်းထည်များကို ဖာထေးပြုပြင် ရာတွင် အလွန်တော်သည်။ ဖာထေးရာပျောက်ကာ ဖာထေးထား မှန်းပင် မသိရချေ။

ညအိပ်ခါနီးအချိန်တွင် ဘာဘောသည် အိပ်ရာခင်းကိုယူကြည့် ရာ သူ့ကိုက်ဖြတ်ထားသည့် ဖြတ်ရာကိုပင် မတွေ့ရတော့ပေ။ ဘယ်နေရာတွင် ဖြတ်ထားမှန်းမသိတော့ချေ။ ထို့နောက် ဘာဘော သည် အစေအပါးအားခေါ်ကာ သူ့အိပ်ရာခင်း၏အပြဲအရာ အကြောင်းကို မေးမြန်းသည်။ ထိုအခါ အစေအပါးသည် အလွန် ကြောက်ရွံ့သွားသည်။

သို့သော် ဘာဘောက အစေအပါးအား 'ဘာမှ မကြောက်ပါနဲ့၊ ဒီအပြဲကို ငါလုပ်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ငါသိချင်တာ တစ်ခုရှိတယ်။ မင်း မှန်မှန်ပြောပါ။ ဒီအိပ်ရာခင်းရဲ့ အပြဲရာကို ဘယ်သူဖာပေး တာလဲ။ လက်ရာက သိပ်ကောင်းတယ်။ အပြဲဘယ်နေရာရှိမှန်း တောင် မတွေ့ရတော့ဘူး' ဟု ဆိုသည်။

အစေအပါးက "ဒီအိပ်ရာခင်းရဲ့ အပြဲကိုပြန်ချုပ်ပေးသူဟာ အပ်ချုပ်သမား ရာဖစ်ဖြစ်ပါတယ်" ဟု ပြန်ဖြေသည်။

ထိုအခါ ဘာဘောက ထိုသူအား ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြော ကြားလို၍ သူ့ထံသို့ခေါ်ဆောင်လာပေးရန် ပြောဆိုသည်။

ထိုသို့ဖြင့် နောက်တစ်နေ့တွင် ဘာဘောထံသို့ အပ်ချုပ်သမား 'ရာဖစ်'ရောက်ရှိလာလေသည်။ ဘာဘောက အပ်ချုပ်သည်အား အိပ်ရာခင်း၏အပြဲရာကို ပြန်လည်ပြုပြင်ပေးထားသည်မှာ

လက်ရာ အလွန်ကောင်းမွန်ကြောင်း ပြောဆိုပြီးနောက် အမျိုးသမီး ကြီး၏ငွေ အိတ်ကိုပြကာ . . .

“ဒီအိတ်ကို မှတ်မိရဲ့လား” ဟု မေးလိုက်လေသည်။

အပ်ချုပ်သမား ‘ရာဖစ်’က အိတ်ကို ကိုင်ကြည့်ကာ မှတ်မိကြောင်း ပြန်ပြောသည်။ ထို့နောက် . . .

“လွန်ခဲ့တဲ့ ၂ နှစ် ကျော်ကျော်လောက်က အစေအပါးတစ် ယောက်ဟာ ကျွန်တော်မျိုးထံ ဒီအိတ်နဲ့အတူ ရောက်ရှိလာပြီး အိတ်အပေါက်ကို သူ့နဂိုအတိုင်း ပြန်ချုပ်ပေးဖို့ပြောပါတယ်။ အခု ဒီအိတ်ရဲ့ဟောဒီအပေါက်ပေါ့။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်မျိုးလည်း အပေါက် ကို သေချာစွာ ပြန်ချုပ်ပေးပြီး ပြန်ပေးလိုက်ပါတယ်” ဟု ရှင်းလင်း ပြောဆိုသည်။

“ဒါဖြင့် အဲဒီတုန်းက အိတ်မှာ ဘာထည့်ထားတာကို တွေ့ သလဲ” ဟု ဘာဘောက ပြန်မေးသည်။

အပ်ချုပ်သမားက “ကျွန်တော်မျိုး ကြေးနီပြားတွေကိုသာ တွေ့ ပါတယ်” ဟု ပြန်ဖြေသည်။

“ရွှေဒင်္ဂါးတွေ မဟုတ်ဘူးလား” ဟု ဘာဘောက ပြန်မေးသည်။

အပ်ချုပ်သမားက “ရွှေဒင်္ဂါးတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကြေးနီပြား တွေချည်းပါပဲ” ဟု ပြန်ပြောသည်။

ထိုသို့ဖြင့် ဘာဘောသည် မိတ်ဆွေယောက်ျားအား ပြန်ခေါ် လိုက်ကာ အပ်ချုပ်သည်၏ ထွက်ဆိုချက်များကို ပြန်လည်ပြော ကြားလိုက်ပြီး . . .

“ကဲ . . . သင် ဘာဆက်ပြောချင်သေးသလဲ” ဟု မေးလိုက် သည်။

မိတ်ဆွေယောက်ျားသည် ဘာမျှမပြောနိုင်တော့ချေ။ သူ့
အလိမ်သိသွားပြီဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ဘာဘောသည် မိတ်ဆွေ
ယောက်ျားအား . . .

“သင်ဟာ ငွေကိုလက်နဲ့တောင် မထိဘူးဆိုတာ ရိုးရိုးငွေကို
ပြောတာ ဟုတ်မယ်ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရွှေကျတော့ လက်နဲ့
ထိရုံတင်မဟုတ်ဘူး။ တူးယူခဲ့တယ် မဟုတ်လား”ဟု ဆိုကာ
လုံခြုံရေးစစ်သားများအား မိတ်ဆွေယောက်ျားကို ခေါ်ဆောင်သွား
ရန် အမိန့်ပေးသည်။ ထိုအခါ သူသည် အလွန်ကြောက်ရွံ့သွား
သည်။ သူသည် ထောင်အတွင်း အကျဉ်းချထားခံရမည်မှာ သေချာ
သွားပေပြီ။ ထို့ကြောင့် သူသည် ဘာဘောအား အမှန်ကို ဝန်ခံ
ကာ . . .

“မှန်ပါတယ် အရှင်၊ ကျွန်တော်မျိုးဟာ ရွှေဒင်္ဂါးတွေကို ခိုးယူ
ခဲ့ပါတယ်။ ဟောဒီမှာ ရွှေဒင်္ဂါးတွေပါ”ဟု ပြောကြားပြီး ရွှေဒင်္ဂါး
များကို ဘာဘောထံပေးလိုက်လေသည်။ ဘာဘောလည်း အမျိုး
သမီးကြီးကို ခေါ်ကာ ရွှေဒင်္ဂါးများကို ပြန်လည်ပေးအပ်လိုက်လေ
သည်။

အမျိုးသမီးကြီးလည်း သူ့ပြဿနာကိုဖြေရှင်းပေးသော ဘုရင့်
အတိုင်ပင်ခံအမတ်ကြီး ဘာဘောအား ကျေးဇူးတင်ကြောင်း
ပြောဆိုကာ ရွှေဒင်္ဂါးထုပ်ကိုပိုက်၍ အိမ်သို့ပြန်လည်ထွက်ခွာ
သွားလေသည်။ ။

[၁၉၆၃ ခုနှစ် Oxrord University Press တိုက်မှထုတ်ဝေသည့်
Minal Saran and G.F. Wear တို့ရေးသားသော Tales of Birbal
စာအုပ်မှ The Old Woman's Money - bag]

မိုက်မဲသူနှင့် သရက်သီးဆားရည်စိမ်

တစ်ခါက အိန္ဒိယနိုင်ငံ ကီရာလာပြည်နယ်မှာ ကွီလွန်ဆိုတဲ့ ပင်လယ်ကမ်းခြေဒေသကလေး တစ်ခုရှိလေသတဲ့။ အဲဒီဒေသမှာ ပင်လယ်လက်တက်ကလေးတွေက တစ်ဆင့် ပင်လယ်ရေတက် ချိန်မှာ ပင်လယ်ရေတွေစီးဝင်တဲ့အတွက် ရေကန်ငယ်ကလေးတွေ ဖြစ်ပေါ်နေတယ်။ ဒါ့ကြောင့် အဲဒီဒေသက လူတွေဟာ တစ်နေရာ က တစ်နေရာသွားလာတဲ့အခါ ရေကန်အတွင်း လှေငယ်တွေ လှော်ခတ်ပြီး သွားလာကြသတဲ့။

အဲဒီ ကွီလွန်ဒေသမှာ အင်မတန်ချမ်းသာတဲ့ “ကီဆာဗန်” ဆို တဲ့ မြေပိုင်ရှင်ကြီးတစ်ယောက်ရှိသတဲ့။ သူ့မှာ သရက်ခြံတွေ ငရုတ်ကောင်းခြံတွေ၊ အုန်းခြံတွေ၊ ငှက်ပျောခြံတွေ တော်တော် များများကို ပိုင်ဆိုင်သတဲ့။ သူ့ယာခင်းတွေဟာ ရေကန်တွေရဲ့ တစ်ဖက်ကမ်းမှာ ရှိနေတာမို့ သူ့ယာခင်းတွေက ထွက်ရှိတဲ့သီးနှံ

တွေကို လှေပေါ်တင်ကာ အခြားတစ်ဖက်ကမ်းမှာရှိတဲ့ သူ့အိမ်ဆီ သယ်ယူလေ့ရှိသတဲ့။

တစ်နေ့မှာ 'ကီဆာဗန်'နဲ့ သူ့အလုပ်သမားဟာ လှေစီးဖို့ လှေကိုစောင့်နေကြသတဲ့။ သူတို့စီးမယ့် လှေဟာ တခြားသူတစ်ယောက်ရဲ့ သရက်သီးအိတ်တွေကိုတင်နေတဲ့အတွက် တော်တော်နဲ့ မထွက်ဖြစ်သေးဘူးဖြစ်နေတယ်။ အချိန်အတော်ကြာကြာ

စောင့်နေတဲ့တိုင် လှေပေါ်ကိုသရက်သီးအိတ်တွေတင်လို့ မပြီးသေး တာကို တွေ့ရလို့ ကီဆာဗန်ဟာ စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ လှေသမား ကို “အိတ်တွေတင်နေတာ မပြီးသေးဘူးလား” လို့ အော်ပြောလိုက် တယ်။

လှေသမားက သူ့အလုပ်ကို ခဏရပ်လိုက်ပြီး

“မပြီးသေးပါဘူး ခင်ဗျား၊ ခဏစောင့်ပါ” လို့ ပြန်ပြောတယ်။

အဲဒီအခါ ကီဆာဗန်က ဒေါသတကြီးနဲ့

“သရက်သီးအိတ်တွေကို ရေကန်ထဲပစ်ချကွာ။ သရက်သီးတွေ ရေငန်ရေထဲမှာ မကြာခင်ဆားရည်စိမ်တွေဖြစ်သွားမယ်။ အဲဒီ နောက် သရက်သီး ဆားရည်စိမ်တွေကို သူ့ပိုင်ရှင်က လိုက်ဆယ် ယူလိမ့်မယ်” လို့ ဆိုလိုက်လေတယ်။

လှေသမားက မြေပိုင်ရှင်ကြီး ကီဆာဗန်ရဲ့ စကားကို ကြားပေ မယ့် ဘာမှပြန်မပြောခဲ့ဘူး။ မကြာခင်မှာပဲလှေပေါ် သရက်သီး အိတ်တင်တာ ပြီးစီးသွားတယ်။ ကီဆာဗန်နဲ့ သူ့အလုပ်သမား လည်း လှေစီးဖို့လှေပေါ်ကို တက်လိုက်ကြတယ်။ လှေသမားလည်း သူတို့ကို လှေနဲ့ တစ်ဖက်ကမ်းကို ပို့ပေးတယ်။

နောက်တစ်နေ့မှာ ကီဆာဗန်ဟာ သူ့သရက်သီးအိတ်တွေ သူ့အိမ်ဆီ လှေနဲ့ပို့ဖို့ သူ့အလုပ်သမားက လှေပေါ်တင်နေတယ်။ ကီဆာဗန်ဟာ သူ့ကုန်တွေကို သေချာစစ်ဆေးနေတဲ့အတွက် လှေ ထွက်ချိန်နောက်ကျပြီး မိုးတောင်ချုပ်လုနီးနေပြီဖြစ်တယ်။ မြေ ပိုင်ရှင်ကြီးဟာ ဆာကလည်းဆာ၊ မောကလည်း မောနေလို့ လှေ ထွက်ပြီးလို့ မကြာခင်မှာပဲ လှေပေါ်မှာ အိပ်ပျော်သွားတယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ လှေဟာတစ်ဖက်ကမ်း ဆိပ်ကမ်းကိုရောက်လာ

တယ်။ မြေပိုင်ရှင် ကီဆာဗန်လည်း ကမ်းစပ်ကို လှေထိုးဆိုက်တာ နဲ့တစ်ပြိုင်နက် သူ့အလုပ်သမားကို လှေပေါ်က သရက်သီးအိတ် တွေ အောက်ကိုသယ်ချဖို့ ပြောကြားလိုက်တယ်။

မြေပိုင်ရှင်ကြီးရဲ့ စကားကိုကြားလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ အလုပ် သမားက-

“မြေပိုင်ရှင်ကြီးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်သရက်သီးအိတ်တွေကို ဆားရည်စိမ်ဖို့ ချပြီးပါပြီ”လို့ မြန်မြန်ပြောကြားလိုက်တယ်။

မြေပိုင်ရှင်ဟာ သူ့အလုပ်သမားရဲ့စကားကို နားမလည်ဘူး ဖြစ်သွားတယ်။

အမှန်တော့ သူ့အလုပ်သမားဟာ အသိဉာဏ်သိပ်နည်းပြီး အတဲ့သူဖြစ်တယ်။ အမှားတွေ ခဏခဏဖြစ်ပြီး အမြဲပဲ ပြဿနာ ဖြစ်ဖြစ်နေတယ်။ အခုလည်း မရောင်ရာဆီလူးတဲ့အဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံ နေရပြီလေ။ မနေ့က သူ့သခင်မြေပိုင်ရှင်ကြီး လှေသမားကိုရွဲပြီး ပြောလိုက်တဲ့စကားကို အဟုတ်ထင်ပြီး မျက်နှာကောင်းရအောင် သူ့သခင်မခိုင်းမီ သရက်သီးအိတ်တွေကို ဆားရည်စိမ်ဖြစ်အောင် ရေကန်ထဲ ချခဲ့နှင့်ပြီးပြီလေ။

မြေပိုင်ရှင်ကြီးက သရက်သီးအိတ်တွေ ကမ်းပေါ်တင်ဖို့ ထပ် ပြောပြန်တယ်။

မိုက်မဲလှတဲ့အလုပ်သမားက “သခင်ကြီးခင်ဗျား။ သခင်ကြီး ပဲမနေ့က ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ သရက်သီးတွေကို ရေထဲချရင် ဆားရည်စိမ်ဖြစ်တယ်လို့လေ၊ အခု သခင်ကြီး သရက်သီးတွေ စိမ်ဖို့အိုးတွေ၊ ဆားတွေ မလိုတော့ဘူး၊ သခင်ကြီး အလုပ်မပို တော့ဘူး၊ သခင်ကြီးရဲ့ သရက်သီးတွေ ဆားရည်စိမ်ရအောင်

တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ရေအောက်ကိုချပြီး သခင်ကြီးရဲ့တပည့် လုပ်ထားလိုက်ပြီလေ။ အခု သရက်သီးတွေ ရေအောက်မှာရှိနေတယ်။ တစ်လကြာရင် သရက်သီး ဆားရည်စိမ် တွေကို ပြန်ဖော်ကြမယ်လေ။ မကောင်းဘူးလား သခင်ကြီး ဝမ်းမသာဘူးလား။ ကျွန်တော့် ဉာဏ် ဘယ်လောက်ကောင်းသလဲ”လို့ ဝမ်းသာအားရ မျက်နှာလို မျက်နှာရ ပြောဆိုလေတယ်။

သူ့အလုပ်သမားရဲ့စကားကို ကြားလိုက်တဲ့အခါ မြေပိုင်ရှင်ကြီး ကီဆာဗန်ဟာ သိပ်ဒေါသဖြစ်သွားပြီး အလုပ်သမားကို ရေထဲပိတ်ကန်ချလိုက်တယ်။

အလုပ်သမားလည်း ဝူးဝူးဝါးဝါးနဲ့ ရေထဲမှာ ယက်ကန်ယက်ကန်ဖြစ်ပြီး မနည်းကူးခတ်ကာ ကမ်းစပ်သို့ တက်လာခဲ့တယ်။ ပါးစပ်ကလည်း “ကောင်းပါပေတယ်ဗျာ ကောင်းပါပေတယ်။ သခင်ကြီးပြောတဲ့အတိုင်းလည်း လုပ်ရသေး။ အခု သခင်ကြီးက စိတ်ဆိုးပြီး ကျွန်တော့်ကိုရေထဲ ကန်ချတယ်။ ဒါ တရားသလားဟင်”လို့ ငိုကြွေးချက်မ အသံနဲ့ ပြောဆိုလိုက်လေတယ်။ ။

[Folk Tales From the South စာအုပ်မှ Mango Pickles]

မိုက်မဲလှသောဘုရင်

တစ်ခါက 'အန်ဂူ'ဆိုတဲ့ လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတစ်ဦးရှိလေတယ်။ သူဟာ သူ့လုပ်ငန်းမှ ဝင်ငွေများပြားစွာရရှိပေမယ့် အသုံးအဖြုန်းကြီး တာမို့ ငွေတွေတစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မစုမိနိုင်ဘူးတဲ့။ လေပြင်းမုန်တိုင်း ကျတဲ့ တစ်နေ့မှာ သူ့အိမ်ဟာ ပြိုတဲ့အထဲပါသွားသတဲ့။ အဲဒီအချိန် ကာလက အိမ်များဟာ ရွံ့နဲ့ဆောက်လုပ်တဲ့အိမ်တွေ ဖြစ်ကြတယ်။ သူဟာ အိမ်ကိုပြန်ဆောက်လုပ်တယ်။

တစ်နေ့မှာ ဖောက်ထွင်းသူခိုးတစ်ယောက်ဟာ သူ့အိမ်သို့ ရောက်ရှိလာတယ်။ သူခိုးဟာ အုတ်နံရံကို ဖောက်ပြီး အိမ်ထဲဝင် လာတဲ့အခါ အုတ်နံရံပြိုကျပြီးနံရံပိလို့ သူခိုးဟာ သေဆုံးသွားလေ တယ်။

နောက်နေ့မှာ သူခိုးရဲ့ဆွေမျိုးတွေက ဘုရင့်ဆီသွားပြီး-
 “ကျွန်တော်မျိုးတို့ရဲ့ အစ်ကို ဖြစ်သူဟာ အန်ဂူရဲ့အိမ်နံရံ

ပိလို့ သေဆုံးသွားပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် အန်ဂူကို ကြိုးမိန့်ပေးဖို့ လာရောက်ရခြင်းဖြစ်ပါတယ်”လို့ လျှောက်တင်လေတယ်။

ဘုရင်က အန်ဂူကို ဆင့်ခေါ်လိုက်ပြီး

“မောင်မင်းဟာ ဘာ့ကြောင့် ရွံ့အစိုတွေနဲ့ အိမ်ကိုဆောက်ရ သလဲ။ အခု အိမ်နံရံပိလို့ သူခိုးသေပြီ။ သူခိုးကိုသတ်တာ မောင် မင်းပဲ”လို့ မိန့်ဆိုလေတယ်။

အဲဒီအခါ အန်ဂူက “အရှင်မင်းကြီး... ကျွန်တော်မျိုး ဘာမှ မသိကြောင်းပါ။ ဒါဟာ နံရံဆောက်လုပ်တဲ့သူဟာ အပြစ်ဖြစ်ပါ တယ်”လို့ ပြန်လည်လျှောက်တင်လေတယ်။

ဘုရင်ကြီးလည်း နံရံဆောက်လုပ်တဲ့ ပန်းရန်သမားကို ဆင့်ခေါ် လိုက်ကာ မေးမြန်းလေတယ်။ ပန်းရန်သမားက “အရှင်မင်းကြီး

သူခိုးသေရတာ ကျွန်တော်မျိုးကြီးရဲ့အပြစ်မဟုတ်ပါ။ အပြစ်ရှိသူဟာ ရွဲ့တွေသယ်လာပေးသူသာဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ ကျွန်တော်မျိုးဆီ စိုနေတဲ့ရွဲ့တွေသယ်လာပေးပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ကျွန်တော်မျိုးဟာ သူယူလာပေးတဲ့ ရွဲ့နဲ့ပဲ တည်ဆောက်ရတာပေါ့ အရှင်မင်းကြီး”လို့ ပြန်လည်လျှောက်တင်လေတယ်။

ဘုရင်ကြီးလည်း ရွဲ့သယ်ပေးသူကို ဆင့်ခေါ်လိုက်ကာ ဘာကြောင့်စိုတဲ့ရွဲ့တွေသယ်ယူလာပေးရသနည်းလို့ မေးလေတယ်။ ရွဲ့သယ်ပေးသူက . . .

“အရှင်မင်းကြီး ဒါဟာ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး။ အိုးထိန်းသည်ရဲ့အပြစ်ဖြစ်ပါတယ်။ အိုးထိန်းသည်က ကျွန်တော်မျိုးကိုအဝကျယ်တဲ့ အိုးတစ်လုံးပေးခဲ့လို့ ရွဲ့တွေစိုနေရခြင်းဖြစ်ပါတယ်”လို့ လျှောက်တင်လေတယ်။

ဘုရင်ကြီးလည်း အိုးထိန်းသည်ကိုဆင့်ခေါ်ကာ မေးမြန်းလေတယ်။

အိုးထိန်းသည်က-

“အရှင်မင်းကြီး ကျွန်တော်မျိုးဟာ အိုးထိန်းစက်ပေါ်မှာ ရွဲ့နဲ့အဲဒီအိုးကိုလုပ်နေတုန်းမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ ကျွန်တော့်ရှေ့က ဖြတ်သွားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်မျိုးလည်း သူ့ကိုငေးကြည့်နေတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်အလုပ်လစ်ဟင်းသွားခဲ့ပြီး အခုလိုအိုးဖြစ်သွားရခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် အပြစ်ရှိသူဟာ ကျွန်တော်မျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီမိန်းကလေးသာဖြစ်ပါတယ်”လို့ လျှောက်တင်လေတယ်။

ဘုရင်ကြီးလည်း မိန်းကလေးကို ဆင့်ခေါ်လိုက်ပြီး အိုးထိန်း

သည် အိုးလုပ်နေတဲ့အချိန်မှာ အဘယ့်ကြောင့် သူ့ရှေ့က ဖြတ်သွားရသလဲလို့ မေးမြန်းလေတယ်။

အဲဒီအခါ မိန်းကလေးက -

“အရှင်မင်းကြီး ကျွန်တော်မျိုးမဟာ ရွှေဆွဲကြိုးလုပ်ဖို့ ရွှေအချို့ ယူပြီး ရွှေပန်းထိမ်ဆီ သွားအပ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ချိန်းတဲ့ရက်မှာ မပြီးလို့ အဲဒီနေ့ကျမှ ရွှေဆွဲကြိုးရွေးဖို့ ရွှေဆိုင်ကိုသွားရလို့ အိုးထိန်းသည် ရှေ့ကဖြတ်သွားရခြင်းဖြစ်ပါတယ်”လို့ လျှောက်တင်လေတယ်။

ဘုရင်ကြီးလည်း ရွှေပန်းထိမ်သည်ကို ဆင့်ခေါ်လိုက်ကာ လည်ဆွဲရတနာကို အချိန်မီဘာလို့မပြီးရတာလဲလို့ မေးမြန်းလေတယ်။ ရွှေပန်းထိမ်သည်က ရွှေထည်လည်ဆွဲမပြီးရခြင်း အကြောင်းရင်းကို ကောင်းကောင်းမဖြေကြားနိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ်။

ဒါကြောင့် ဘုရင်ကြီးက

“ရွှေပန်းထိမ်သည်ဟာ ဖောက်ထွင်းသူခိုးသေဆုံးရခြင်းရဲ့ အဓိက တရားခံသာဖြစ်တယ်”လို့ဆိုကာ သေဒဏ်အမိန့်ချမှတ်လိုက်လေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ရွှေပန်းထိမ်သည်ဟာ နန်းတော်ထဲမှာအလုပ်လုပ်နေတဲ့ ကုန်သည်တစ်ယောက်ကို မြင်တွေ့သွားတယ်။ အဲဒီအခါ ရွှေပန်းထိမ်သည်က . . .

“အရှင်မင်းကြီး ဒီကုန်သည်ဟာ တစ်ချိန်က ကျွန်တော်မျိုးဆီမှာ ရွှေအချို့တောင်းခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကျွန်တော်မျိုးက ရွှေတွေ သူ့ကို မပေးခဲ့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် အပြစ်ရှိသူဟာ သူပါ။ ကျွန်တော်မျိုး မဟုတ်ပါဘူး”ဟု လျှောက်တင်လေတယ်။

ဘုရင်ကြီးက ရွှေပန်းထိမ်ပြောတာ မှန်တယ်လို့ ထင်မှတ်သွား

ပြီး ကုန်သည်ကို သေဒဏ်ပေးဖို့ ပြောင်းလဲအမိန့်ချမှတ်လိုက်လေ
တယ်။

ကုန်သည်လည်း အလွန်ပဲစိုးရိမ်သောကရောက်သွားတယ်။
လူအချို့က ကုန်သည်ရဲ့အသက်ကို ကယ်တင်ဖို့ဆုံးဖြတ်ကြတယ်။
သူတို့ထဲက လူနှစ်ယောက်ထွက်လာပြီး ရန်ထဖြစ်ကြတယ်။
ဘုရင်က ဘာဖြစ်ကြလို့ ရန်ဖြစ်တာလဲလို့ မေးတယ်။

တစ်ဦးက “အရှင်မင်းကြီး ပြက္ခဒိန်အရ အခုအချိန်မှာ ကြိုးပေး
အသတ်ခံရမယ့်လူဟာ သေရင်ကောင်းကင်ဘုံသို့ ရောက်ရှိသွား
ပြီး ဘုရင်ဖြစ်ပါ့မယ်။ ကျွန်တော်မျိုးက ဘုရင်ဖြစ်ချင်ကြောင်း
သူ့ကိုပြောပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက ကျွန်တော်မျိုးကို ကြိုးပေးသေ
ခွင့်မပေးဘဲ သူဟာ ကြိုးပေးခံချင်တယ်လို့ ပြောနေပါတယ်။ ဒါနဲ့
ကျွန်တော်မျိုးတို့ ငြင်းခုံရန်ဖြစ်နေကြတာပါ” လို့ လျှောက်တင်ကြ
လေတယ်။

အဲဒီအခါ ဘုရင်က -

“မင်းတို့ထဲက ဘယ်သူက ငါ့တိုင်းပြည်ကိုအုပ်ချုပ်ချင်သလဲ။
ဘယ်သူက ငါ့တိုင်းပြည်မှာဘုရင်လုပ်ချင်သလဲ။ ငါ့ကောင်းကင်
ဘုံမှာ ဘုရင်သွားလုပ်မယ်။ ငါ့ကိုကြိုးပေးပေးတော့” ဟု ပြောရာ
လူတွေလည်း မိုက်မဲအသိဉာဏ်နည်းလှတဲ့ဘုရင်ကို အမြန်ဆုံး
ကြိုးပေးအဆုံးစီရင်လိုက်ပြီး ပညာရှိသူတစ်ဦးကို ဘုရင်အဖြစ်
တင်မြှောက်ကာ တိုင်းပြည်ကို အုပ်ချုပ်စေလေတယ်။ ။

[Grandm's Tales, Tit for Tat and other Stories တအုပ်မှ
The Foolish King]

တောဝမ်းဘဲ

တစ်ခါက အိန္ဒိယပြည်တွင် 'ယာမ'နှင့် 'နာရယန်း' အမည်ရှိ ညီနောင်မင်းသားလေးနှစ်ပါးရှိလေသည်။ ရာမ ၁၄ နှစ်အရွယ် နှင့် နာရယန်း ၁၂ နှစ်အရွယ်တွင် သူတို့၏မိခင်သည် ကွယ်လွန် သွားခဲ့သည်။

တစ်နှစ်အကြာတွင် သူတို့၏ဖခင် ဘုရင်ကြီးသည် နေ့က မိဖုရားတစ်ပါးကို အသစ်တင်မြှောက်လေသည်။ ထို့ကြောင့် မိဖုရား ကြီးသည် ညီနောင်နှစ်ပါး၏မိထွေးဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

ဘုရင်ကြီးက သားတော်နှစ်ပါးကို သိပ်ချစ်၍အရေးပေးသည် ကို မိဖုရားကြီးက မလိုလားပေ။ မရှုဆိတ်နိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် မိဖုရားကြီးသည် ညီနောင်နှစ်ပါးအား အမြဲပင် မနာလိုမုန်းထား လေသည်။

နှစ်နှစ်ခန့်ကြာသော် မိဖုရားကြီးသည်လည်း သားယောက်ျား

တစ်ဦးကို ဖွားမြင်ခဲ့လေသည်။ မိဖုရားကြီးက သူ့သားအား ဘုရင့် နန်းတော်တွင် အလွန်အရေးပါအရာရောက်စေလိုသည်။

ဘုရင်ကြီး၏အရေးပေးမှုကို ခံယူစေလိုသည်။ ဘုရင်ကြီးက သာ သူ့သားအား ချစ်မြတ်နိုးစေလိုသည်။ ထို့ကြောင့် ညီနောင် နှစ်ပါးအား နေရာမရစေရန်နှင့် ဘုရင်ကြီးက ညီနောင်နှစ်ပါးအား မျက်ထားညိုစေရန် ကြံဆောင်သည်။ ညီနောင်နှစ်ပါးမရှိမှသာ သူ့သားသည် ဘုရင်ကြီး၏နှလုံးသားထဲမှ ပထမနေရာကို ရယူနိုင် မည်ဖြစ်ပေသည်။

မိဖုရားကြီးသည် လိမ္မာပါးနပ်သူဖြစ်သည်။ ဘုရင်ကြီးသည် သက်သေအထောက်အထားမရှိဘဲ ပြောတိုင်း ယုံကြည်သူမဟုတ် မှန်း သိရှိထားသည်။

သူသည် ညီနောင်နှစ်ပါး မကောင်းကြောင်း ကုန်းတိုက်သော် လည်း ဘုရင်ကြီးက လက်မခံပေ။ ထို့ကြောင့် မိဖုရားကြီးသည် ညီနောင်နှစ်ပါး ဒုက္ခရောက်စေရန် သက်သေပြနိုင်သည့်အချိန်ကို စောင့်စားနေခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ရာမနှင့် နာရယန်း ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက်တိုင်း မြို့တွင်းရှိပန်းသည်အဘွားအိုထံ သွား ရောက်လည်ပတ်လေ့ရှိသည်။

ထိုအဘွားအိုသည် သူတို့မိခင်၏ အစေအပါးဖြစ်သည်။ မိခင် ကွယ်လွန်သွားပြီးနောက် နန်းတော်မှထွက်ခွာကာ ပန်းရောင်း၍ အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းပြုနေသူဖြစ်သည်။ အဘွားအိုသည် ညီနောင် မင်းသားလေးနှစ်ပါးအား သူ့သားကဲ့သို့ချစ်မြတ်နိုးလေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း မင်းသားလေးနှစ်ပါးသည် အပတ်စဉ်

အဘွားအိုထံသို့ သွားရောက်ကာ ငွေနှင့် ဆန်များကို ပေးကမ်း ထောက်ပံ့လေ့ရှိသည်။

ပန်းသည်အဘွားအိုကလည်း သူတို့ရောက်လာတိုင်း မင်းသား လေးများကြိုက်နှစ်သက်သည့် အစားအစာများကို ချက်ပြုတ် ကျွေးမွေးလေ့ရှိသည်။ ထို့နောက် ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်သည့် သူတို့ မိခင်၏ ကြင်နာသနားစိတ်ရှိပုံ၊ စိတ်ကောင်းရှိပုံတို့ကို ပြောပြလေ့ ရှိသည်။

တစ်နေ့တွင် ညီနောင်နှစ်ပါးသည် ပန်းသည်အဘွားအိုအား ကြည့်ရှုရန်လာစဉ် လမ်းခရီး၌ တောဝမ်းဘဲတစ်ကောင်ကို တွေ့၍ သတ်ပြီးယူဆောင်လာခဲ့လေသည်။

ထိုဝမ်းဘဲသည် ဘုရင့်ဥယျာဉ်တော်တွင်းရှိ ရေကန်တွင် ကူးခတ်နေသော ဝမ်းဘဲဖြစ်သည်။ ဘုရင်ပိုင် ဝမ်းဘဲပင်ဖြစ်သည်။

အမှန်မှာ မင်းသားလေးနှစ်ပါးသည် ဝမ်းဘဲသေကို သူတို့ ဖခမည်းတော်ဘုရင်ကြီးထံ ယူဆောင်သွားရမည်ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူတို့သည်ဝမ်းဘဲသေကြီးကို ပန်းသည်အဘွားအိုထံ ယူဆောင် သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး . . .

“ငါတို့ ဖခမည်းတော်ရဲ့ ဥယျာဉ်ထဲမှာ ဝမ်းဘဲတွေအများ ကြီးပဲ၊ ကြိုက်ရာကို ရွေးယူစားသုံးနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပန်းသည် အဘွားအိုမှာတော့ ဟင်းလျာအဖြစ် ဘာမှစားစရာမရှိဘူးဖြစ်နေ တယ်။ ဒါကြောင့် ငါတို့ ဒီဝမ်းဘဲကို အဘွားအိုကို သွားပေးကြ စို့”ဟု ဆိုကြလေသည်။

ထိုသို့ဖြင့် သူတို့ညီနောင်နှစ်ပါးသည် ဝမ်းဘဲသေကြီးကို ဆွဲ ကာ အဘွားအိုထံသို့ ရှေးရှုလျှောက်လာကြလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် သူတို့၏မိထွေးမိဖုရားကြီးသည် ညီနောင်နှစ်ပါး
ဝမ်းဘဲကိုသတ်၍ ပန်းသည်အဘွားအိုထံ ယူဆောင်သွားသည်
ဟူသော သတင်းကို ကြားသိသွားလေသည်။

ထို့ကြောင့် မိဖုရားကြီးသည် ဘုရင်ကြီးထံသို့ ချက်ချင်းသွား
ရောက်ကာ ဘုရင်ကြီးအား . . .

“အရှင်မင်းကြီး . . . အရှင်မင်းကြီးရဲ့သားတော်နှစ်ပါးဟာ
အရှင့် အိမ်တော်က အစားအစာကို ခိုးယူပြီး မြို့ထဲက ပန်းသည်
အဘွားအိုကို ပေးကမ်းနေပါတယ်။ ကျွန်တော်မျိုးမ လျှောက်တင်
ချက်ကို အရှင်မင်းကြီးမယုံကြည်တော်မူရင် အဘွားအိုအိမ်ကို
လူတစ်ယောက်လွှတ်ပြီး ကြည့်ခိုင်းနိုင်ပါတယ်။ ဘုရင့် ဝမ်းဘဲ
တစ်ကောင်ကို ဟင်းလျာအဖြစ် ချက်ပြုတ်နေတာ တွေ့ရပါလိမ့်

မယ်”ဟု မင်းသားလေးနှစ်ပါး ဒုက္ခရောက်စေရန် ကုန်းချောစကားကို လျှောက်တင်လေသည်။

ဘုရင်ကြီးလည်း မိဖုရား၏လျှောက်တင်စကား မှန်၊ မမှန် သိရှိရန် သံတော်ဆင့်တစ်ဦးကို ပန်းသည်အဘွားအိုထံသို့ စေလွှတ်လိုက်လေသည်။ မကြာမီ သံတော်ဆင့်သည် ဘုရင်ကြီးထံသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီး မိဖုရားကြီးပြောစကားသည် မှန်ကန်ကြောင်း၊ မင်းသားလေးနှစ်ပါးကို အဘွားအိုနှင့်အတူ တွေ့ခဲ့ရကြောင်းနှင့် အဘွားအိုသည် ဝမ်းဘဲသားဟင်းလျာချက်ပြုတ်ရန် ပြင်ဆင်လျက်ရှိကြောင်းတို့ကို လျှောက်တင်လေသည်။

ဘုရင်ကြီးသည် သံတော်ဆင့်လျှောက်တင်ချက်ကို ကြားသော် ဒေါသအလွန်ထွက်သွားသည်။ ထို့နောက် ရာမနှင့် နာရယန်းတို့ကို အပြစ်ဒဏ်ခတ်မည်ဖြစ်ကြောင်း မိန့်ဆို၍ အမတ်ချုပ်ကြီးအား ပန်းသည်အဘွားအိုထံသို့ သွားရောက်၍ မင်းသားနှစ်ပါးအား ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်ပြီး ထောင်သွင်းအကျဉ်းချထားရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

ဘုရင်ကြီး၏အမိန့်စကားကိုကြားသော် ကောက်ကျစ်ယုတ်မာသော မိဖုရားကြီးသည် ရယ်သွမ်းသွေး၍ “ကျွန်တော်မျိုးမက အရှင်မင်းကြီးဟာ သူတို့ကိုအပြစ်ပေးတဲ့အနေနဲ့ သူတို့ရဲ့ မျက်လုံးတွေကို ဖောက်ဖျက်ပစ်မယ်လို့ထင်နေတာပါ။ တကယ်လို့သာ သူတို့မျက်လုံး မရှိတော့ရင် အရှင်မင်းကြီးရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ခိုးနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”ဟု လျှောက်တင်လေသည်။

ဘုရင်ကြီးလည်း မိဖုရားကြီး၏လျှောက်တင်ချက်ကို သဘောတူကာ အမတ်ချုပ်ကြီးအား မင်းသားလေးနှစ်ပါးကို သူ့ထံသို့

ချက်ချင်းခေါ်ဆောင်လာရန် ပြန်လည်အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် အဘွားအိုသည် မင်းသားလေးနှစ်ပါးကို ပုန်းရှောင်ထွက်ပြေးရန် တိုက်တွန်းပြောဆိုလျက်ရှိသည်။ အဘွားအိုသည် သံတော်ဆင့် သူ့အိမ်သို့ လာရောက်စုံစမ်းစဉ်ကတည်းက မင်းသားလေးနှစ်ပါး ဒုက္ခရောက်တော့မည်ကို ကြိုတင်သိရှိထားသည်။

သံတော်ဆင့်သည် ဝမ်းဘဲသေကြီးကို မြင်တွေ့သွားသည် မဟုတ်ပါလော။ ထို့ကြောင့် အဘွားအိုသည် မင်းသားညီနောင်အား ဤတိုင်းပြည်အတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားရန် ပြောဆိုတိုက်တွန်းပြီး . . .

“မိဖုရားကြီးဟာ သားတော်တို့ရဲ့ ရန်သူပဲ၊ အခု အကြံဉာဏ်ဟာလည်း မိဖုရားရဲ့လက်ချက်ဆိုတာ သေချာတယ်။ မိဖုရားကြီးဟာ သားတော်တို့ ဒုက္ခရောက်တာကို မြင်တွေ့ချင်တဲ့သူဖြစ်တယ်။ သားတော်တို့ကို ဒီတစ်ကြိမ်လုပ်ကြံတာ မအောင်မြင်ရင် နောက်တစ်ကြိမ်မှာလည်း ဘုရင်ကြီးက သားတော်တို့ကို စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်အောင် ကြံဆောင်ဦးမှာပဲ”ဟု ပြောဆိုခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် အဘွားအိုသည် အိတ်နှစ်လုံးတွင် ထမင်းများထည့်ကာ အိတ်တစ်အိတ်ပေါ်တွင် ဘဲတောင်ပံများကိုထည့်၍ ကျန်အိတ်ပေါ်တွင် ဘဲခြေထောက်များကို ထည့်သည်။ ထို့နောက် စားနပ်ရိက္ခာအိတ် နှစ်အိတ်ကို မင်းသားလေးနှစ်ပါးအား ပေးကာ . . .

“ဒီစားနပ်ရိက္ခာတွေဟာ သားတော်တို့နှစ်ယောက်အတွက် နှစ်ရက်စားလို့ လောက်ပါတယ်။ ဘုရင့်စစ်သည်တော်တွေလာပြီး မဖမ်းခင် အမြန်ဆုံးပြေးကြပေတော့”ဟု ပြောဆိုလိုက်လေသည်။